

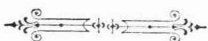

ΜΗ ΖΗΛΕΥΗΣ

Ρωτώ τὸ γλυκοχάραγμα μὲ στίβη πονεμένα
 ἂν ἄλλη τὸν ἀγάπησε πλειότερ' ἀπὸ 'μένα
 'Ρωτώ τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς ὅταν γλωμὸ προβάλλει
 ἂν ἤϊρ' ἄλλου θερμότερη ἀπ' τῆ 'δική μ' ἀγκάλη
 'Ρωτώ τὰ δένδρα, τὰ βουνά, τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια
 ἂν τοῦ 'πλεξε ποτὲ καμμιὰ γλυκύτερα τραγοῦδια
 Τὸ ἀϊθρονάκι 'ρώτησα, ποῦ μεσ' τὰ φ'λλα ψάλλει
 ἂν 'κτύπησε ποτὲ καρδιά γιὰ 'καίνον τόσο ἄλλη
 Τὴ θάλασσα ἐρώτησα, κι' αὐτὴ τὴν τρικυμ'ια
 ἂν τὸν ἐπόνεσε ποτέ, ὡσὰν ἐμέ, καμμιὰ.
 'Ὅχι, μ' ἀποκριθῆκανε χαρούμεν' ἕνα ἕνα
 μ' ἄλλην ποθεῖ πλειότερο ἐκείνος ἀπὸ 'σένα...
 Ναι' ἄλλην μωὸ 'ψυθύρισε τοῦ φεγγαριοῦ μί' ἀγ'τ'ῶδα
 πλὴν μὴ σηλεύης, προτιμῶ τὴν ψίλην τοῦ πατρίδα.

1886

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Γιὰ πέ μου σὺ μελαγχρινὴ μὲ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα
 ποῖς ἄγγελος σ' ὄφλησε τὰ τρυφερά σου χεῖλη
 κ' εἶν' ἀναμμένα σὰ φωτιά καὶ κόκκινα σὰν αἶμα;
 Ποιὰ νύχτα σ' ἀποκίμησε κ' ἔθαψε τὰ μαλλιά σου
 κι' ἀνταριασμένα φαίνονται σταῖς πλάταις σου χυμένα;
 κι' ἀκόμα ποῖδ' καλόβουλο γιὰ σένα περιστέρι
 τὴ κατάσπρη τοῦ τραχηλίου φέρεσε 'ς τὸ λα μὸ σου;
 καὶ ποῖδ' λ' υλοῦδι νὰ κοψεῖ τὴν ἄνοιξ'ι μιά 'μέρα
 κ' ἐβήνηκαν τὰ χέργιά σου χιονάτα σὰν τὸ κρίνο;

Ὅυτ' ἄγγελος ἐφίλησε τὰ κόκκινά μου χεῖλη
 οὔτε θαμμένα τ' ἄγω 'γὼ τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά μου,
 κι' ἂν ὁ λαίμψ, τὰ χέργιά μου σοῦ φαίνονται χιονάτα
 μὲ χιόνι μὲ κρυὸ νερὸ τὰ βρέγν'ι κάθε 'μέρα'
 κ' ἐκείνα τὰ καλόβουλα ποῖδ' λέγει περιστέρι
 τὴν ἄσπρη τοῦς τὴ τραχηλίου τὴν ἔχουσε στολίδι
 καὶ δὲ τὴ δίνουσε σ' ἐμέ' κι' ὁ χιονισμένος κρίνος
 κρατεῖ τὴν ὀμορφάδα τοῦ περήφανος, δρασάτος
 γιὰ νὰ τὴ δώσῃ χάρισμα σὲ σένα παλληγκάρι.